

ἀγνοία τοῦ συμβαίνοντος, ἔρμαιον τρομέρας μωρίας, δικαιολογούμενος ὑπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐγκλήματος τοῦ Ψαθδάκου, οἱ ἥρωες τοῦ Εὐγάμμωνος, Τηλέγονος καὶ Τηλέμαχος, συζεύγνυνται μετὰ τῶν γυναικῶν τοῦ Ὀδυσσεύς, Πηνελόπης καὶ Κίρκης, τῶν μητέρων αὐτῶν, ἐν πλήρει συνειδήσει τοῦ πράγματος. Οὕτως περατοῦται διὰ τρόπου ὅσῳ γελοίου τοσοῦτ' ἀπογοητευτικοῦ ἢ συρραφῇ τοῦ αὐτοκαλουμένου ποιητοῦ, ὅστις τὸν ὀλίγον ἠυδοκίμησεν ἐν τῇ ἀρχαιότητι, ὥστε οὐδὲ εἰς στίχος, οὐδὲ μία λέξις τοῦ ἔπους αὐτοῦ παρεδόθη ἡμῖν ἐν πρωτοτύπῳ, καὶ ὅστις παρ' οὐδενός ποτε ἀναφέρεται ἀρχαίου συγγραφέως· ὁ μόνος ὅστις ὁμιλεῖ περὶ αὐτοῦ, Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρεὺς, ἀποκαλεῖ αὐτὸν κλέπτην!

Ἐνδιαφέρει ἡμῖν πρὸ παντός νὰ ἐξελέγξωμεν μετὰ τὴν ἐξέτασιν ταύτην ὅτι, παρ' οὐδενὶ μέρει τοῦ δευτέρου βιβλίου τῆς Τηλεγονίας τοῦ Εὐγάμμωνος εἶναι δυνατόν νὰ τοποθετήσωμεν τὸ ἐπεισόδιον τοῦ Ὀδυσσεύς ζητοῦντος ἐν Θεσπρωτίᾳ (ὡς θέλουσιν ὁ Welcker καὶ ἄλλοι) τὸν ὑπὸ τοῦ Τειρεσίου ὑποδειχθέντα ἄνθρωπον· τοῦναντίον δὲ πρέπει νὰ τοποθετήσωμεν τὴν ἀναζήτησιν ταύτην τοῦ Ὀδυσσεύς ἐν τῷ πρώτῳ βιβλίῳ, ἐν ᾗ θέσει ὠρίσαμεν ἄνωτέρω, δηλαδὴ εἰς τὰ μέρη E—Z τῆς περιλήψεως τῆς Τηλεγονίας.

(Ἔπεται συνέχεια)

Η ΓΕΝΕΘΛΙΑΚΗ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΤΗΣ ΒΑΥΑΡΙΚΗΣ ΑΚΑΔΗΜΕΙΑΣ

Τῇ 20 Μαρτίου ἐ. ἔ. ἐγένετο ἡ πανηγυρική συνεδρία τῆς βασιλικῆς βαυαρικῆς Ἀκαδημείας τῶν ἐπιστημῶν, ἥτοι ἐτελέσθησαν τὰ προεόρτια τῆς ἰδρύσεως τῆς Ἀκαδημείας ταύτης συντελεσθείσης τῇ 28 Μαρτίου 1758 ὑπὸ τοῦ ἐκλέκτορος Μάξ. Ιωσήφ καὶ τὰ μετέορτα τῆς ἐβδομηκονταετηρίδος τοῦ ἀντιβασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουιτόλδου, ὥστε ἐπετελέσθη διπλῇ γενεθλιακῇ ἐορτῇ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ ἀμφιετηρίς τοῦ ἀντιβασιλέως ἡ συμπίπτουσα τῇ 12 Μαρτίου 1891 ἐωρτάσθη μεγαλοπρεπῶς καὶ ἐγκαρδίως ἀνὰ πᾶν τὸ βασίλειον καὶ ἔξω τῶν ὁρίων αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς μεγάρους τῆς ἀριστοκρατίας καὶ ἐν τῇ καλύβῃ τοῦ ἀγρότου, ὁ τῆς Ἀκαδημείας πρόεδρος ἐχόμενος γνώμης ὅτι ἡ ἀκαδημαϊκὴ αὕτη ἐορτὴ οὐδὲν νέον προστίθῃσι προκαλεῖ πάντα τοὺς συναδέλφους ἵνα ἐκ τῶν ἐδρῶν ἐγερθέντες ἐπιφωνήσωσι μετ' αὐτοῦ τὸ «ζῶν ὁ προστάτης τῆς Ἀκαδημείας Λουιτόλδος» κτλ. Ἡ γενεθλιακὴ ἡμέρα τῆς Ἀκαδημείας κατὰ τὸν ἀγορεύοντα παρεμφερῆς τῷ ἀνθρωπίνῳ βίῳ, ἐν ᾧ πᾶσα ἡμέρα ἐγκαταμιγνύει φαιδρὰ καὶ σοβαρά, χαροποιὰ καὶ ἀλγεινὰ¹

εἶνε σύναμα καὶ μία ἐορτὴ νεκρῶν. Ἡ ἐπιστήμη καὶ μετ' αὐτῆς ἡ Ἀκαδημία τῶν ἐπιστημῶν οὐδέποτε μὲν ἀποθνήσκει, ἀλλὰ ζῇ καὶ ἀκμάζει διηνεκῶς εἰς αἰῶνα αἰῶνος, καὶ μόνον οἱ ἐταῖροι αὐτῆς, ἅτε δὴ ἄνθρωποι ὄντες τελευτῶσι, καὶ μόνον ὅ,τι ἐν τῷ βίῳ δημιουργοῦσιν ἐπιζῇ. Ἰδέαι, ἀλήθειαι, ἰδεώδη καὶ τὰ ἐπ' αὐτοῖς ἐδραζόμενα ἔργα καὶ τοι ἐκ βραχυβίων ἀνδρῶν ὁρμώμενα δυνατόν ἐπὶ σειρᾶς ἑκατονταετηρίδων νὰ ζῶσι καὶ ἐπιδρῶσι. Τοῦτου ἕνεκα ἡ ἡμετέρα ἐορτὴ ἐπὶ τοῖς νεκροῖς οὐδὲν τὸ καταθλιπτικὸν ἐξαγγέλλει, ἀλλὰ τί ἀνυψοῦν, διότι παρέχεται εὐκαιρία οὐχὶ εἰς τὸ ἀποδύρεσθαι τεθνεώτας, ἀλλ' εἰς τὸ κλείζειν αὐτοὺς καὶ καταδῆλον ποιεῖν οἷους θησαυροὺς ἐκεῖνοι ἀπέλιπον. Εἰς τῶν διαπρεπῶν ἐταίρων, οὗ τὸ ἐγκώμιον θέλει ἐξυφάνῃ ὁ τῆς πανηγύρεως ῥήτωρ, ὑπῆρξεν ὁ ὑψηλότατος πρίγκηψ Νικόλαος Μαξιμιλιανοβίτς Ρωμανόβσκι δούξ τοῦ Λαύχτεμβέργ, γεννηθεὶς τῇ 4 Αὐγούστου 1843, πρόεδρος τῆς ἐν Πετροπόλει αὐτοκρατορικῆς ὀρυκτολογικῆς εταιρείας καὶ ἐκ τοῦ 1867 ἐπίτιμος ἐταῖρος τῆς βαυαρικῆς Ἀκαδημείας, ὁ ἀτυχῶς τῇ 6 Ἰανουαρίου 1881 τὸ ζῆν ἐκμετρήσας. Τὸν εἰς τὴν ὀρυκτολογίαν ἔρωτα ἐκληρονόμησεν ὁ δούξ Νικόλαος παρὰ τοῦ γαληνοτάτου πατρὸς αὐτοῦ Μαξιμιλιανοῦ, ὡς τεκμηριοῖ ἡ ἐν τῷ ἀνακτόρῳ τοῦ Αἰχσάιτ ἐρίτιμος φυσιογραφικὴ καὶ διαφερόντως ὀρυκτολογικὴ συλλογὴ, ἣ ἐπεδαφιλεύσατο ἐκεῖνος ἐκ τῶν ῥωσικῶν ὁρέων καὶ μεταλλείων μεγαλοπρεπῇ ἀντίτυπα βαρυσήμαντα καὶ τὸ ἐπιστημονικὸν διάφορον διεγείροντα... Ὁ εὐφύεστατος λοιπὸν τοῦ Μαξιμιλιανοῦ υἱὸς Νικόλαος ἐσπούδασε μετὰ ζήλου τὴν ὀρυκτολογίαν, γεωλογίαν καὶ παλαιοντολογίαν καὶ τοσοῦτον ταχέως διέπρεψεν ἐπὶ ταῖς μελέταις αὐταῖς, ὥστε ἐν ἔτει 1865 ἡρέθη πρόεδρος τῆς ἐν Πετροπόλει αὐτοκρατορικῆς ὀρυκτολογικῆς εταιρείας. Ἡ δ' ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ εἶδος τοῦτο τοῦ ἐπιστητοῦ προσενεχθεῖσα ὑπηρεσία εὐγνωμονικῶς ἀνωμολογήθη οὐ μόνον παρὰ τῶν ἐπιφανεστάτων εἰδικῶν ἐπιστημόνων τῶν ἐν Ῥωσίᾳ, ἀλλὰ καὶ παρὰ πάντων τῶν ἀνὰ τὴν ἐσπερίαν Εὐρώπῃν διαπρεπῶν ἱερομυστῶν τῆς φυσιογραφίας, ὡς διετρανώθη ἡ τῶν εἰδικῶν ἐπιστημόνων μετοχὴ καὶ κατὰ τὴν ἐορτὴν ἦν ἐπετέλεσεν ἐν τῷ παρεληλυθότῳ ἔτει ἡ περὶ τῆς ὁ λόγος εταιρείας ἐπὶ τῇ συμπληρωθείσῃ εἰκοσιπενταετηρίδι ἀπὸ τῆς ἰδρύσεως αὐτῆς. Τῆς τιμῆς ταύτης συμμετέσχε καὶ ἡ βαυαρικὴ ἡμῶν Ἀκαδημία. Ἐνταῦθα τοῦ λόγου ὁ ἀγορεύων μέμνηται μετὰ λελογισμένης ὑπερφηανείας τῶν ἐπισκέψεων, ὡς κατ' ἐνιαυτὸν ποιοῦνται ἀνάρριθμοι νέοι Ῥῶσοι ὀρυκτολόγοι εἰς τὸ Ἰνστιτούτον τοῦ κράτους ἐπὶ σκοπῷ τῆς ἐπιστημονικῆς αὐτῶν ἐκμορφώσεως... Ὁ δὲ Κοκσχαρῶβ ὁ κλεινὸς ὀρυκτολόγος καὶ διευθυντὴς τῆς ἐν Πετροπόλει ὀρυκτολογικῆς εταιρείας ἐζύμνησε τὸν ἀποιχόμενον δούκα Νικόλαον (τῇ 17 Φεβρ. ἐ. ἔ.) ἐπηκριθμένως διατρίψας περὶ τὰς μεγάλας ἐπιστημονικὰς ὑπηρεσίας αὐτοῦ εἰς τὴν ὀρυ

1) Καὶ κατὰ τὸ λατινικὸν λόγιον nihil bonum sine malo mirtum.

κτολογίαν... Περί δὲ τῶν ἀξιωματικῶν συλλογῶν, δι' ὧν ὁ δούξ Νικόλαος ἐπλούτισε τὰ ῥωσικὰ μουσεῖα, ἐπιφωνοῦσιν οἱ θεώμενοι αὐτὰ καὶ *beati possidentes* καὶ διασώζουσιν ἐν τῇ μνήμῃ εὐγνωμονικὴν καὶ δόξης ἐπαξίαν ἀνάμνησιν τοῦ εὐπαιδευτοῦ ἡγεμονίδου, οὗ τὴν εὐλογίαν καὶ τὸν ἐν γερμανικαῖς ἐφημερίσιν ἔπαινον συγκεντροῦμεν εἰς τὰ βραχέα ταῦτα.

Ἐν Ἀθήναις Ἀπριλίῳ ἀρχαμένῳ, 1891.

Ν. ΠΕΤΡΗΣ.

Ο ΧΑΡΤΙΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ
MAURICE LEFEVRE

Αἱ Βερλέτται εἶναι χαρίεσσα καὶ φαιδρὸτάτη γωνία γῆς, ἔνθα ὁ ἥλιος λάμπει σχεδὸν πάντοτε, τοῦθ' ὅπερ σπάνιον ἐν Νορμανδίᾳ. ὅπου τὰ ῥόδα θάλλουσιν ἐλευθέρως, ἡ δὲ θαλασσία αὐρὰ ἐκφέρει εὐρωστον χλόην. Αἱ ὁδοὶ τῶν φημίζονται ὑπὸ τῶν περιόικων ὡς ἐκ τῶν συσκίων δενδροστοιχιῶν τῶν καὶ τῶν ἐκ βρύου ταπήτων τῶν. Ἀπειρα δὲ τρυφερὰ ἐρωτιῶντων ζεύγη διατρέχουσιν αὐτάς. Ἐκεῖ ὁ ἔρως εἶναι ἀφελής, ὑπὸ τὸν ἐλεύθερον γλαυκὸν οὐρανόν, ἀνευ αἰδοῦς, ὡς ὁ Θεὸς τὸν ἐπλάσε, πανταχοῦ ὑπάρχων· εἰς τὰς χλοερὰς πεδιάδας, εἰς τὰ μυστηριώδη δάση, εἰς τὸν αἰγιαλὸν τὸν ἀμμώδη, ἐν ᾧ τὸ κύμα θραυόμενον παρὰ τοὺς πόδας σας φαίνεται ρυθμίζον διὰ τοῦ ἀπαύστου μορμύρου τοῦ τὸ αἰώνιον τοῦτο ἄσμα, εἰς αὐτὰ ἔτι τὰ ἐρείπια, τὰ τόσον κομψῶς κοσμοῦντα τὴν κορυφὴν τοῦ λόφου. Ἀ! Τί ἐρείπια! Οὐδόλως ἐπιβλητικά, ἀλλὰ τόσον εὐάρεστα, τόσον χαρίεντα μὲ τὰ κατερευκότα πλευρά των, καὶ ὑπὸ κισσοῦ καλυπτόμενα, τοὺς κεκολοβωμένους λίθους των καὶ τὰ κιονόκρανα καὶ τοὺς ἡρωτηριασμένους κορμούς στηλῶν περιβαλλομένων ἐπιχαρίτως ὑπὸ ἀναρριχητικῶν ῥιδῶν. Νομίζει τις ὅτι μειδιῶσι καὶ διηγούνται εἰς τὸν γνωρίζοντα τὴν γλῶσσάν των ἄλλοκότους ἱστορίας ἐρώτων· διότι ἀφοῦ καὶ νῦν ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τούτων ἐρῶσιν, ἀναμφιβόλως θὰ ἡράσθησαν καὶ εἰς τὰς πολυτελεῖς αἰθούσας τοῦ Πύργου τῶν Βερλεττῶν. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἀγνοεῖται τὰς Βερλέττας, οὐδὲ τοῦ Πύργου τῶν τὴν ἱστορίαν, πύργου ἄλλοκότου καὶ παραδόξου ἄλλως, θὰ γνωρίζετε. Σὰς τὴν διηγούμεαι λοιπόν.

Ἦτο ἡ ἐποχὴ τῆς *Tyrannoκρατίας*! Ἠδύναντο ὅμως νὰ γελάσωσιν ἀκόμη ἐν Γαλλίᾳ, αἱ δὲ Τουιλεριαὶ ἦσαν τὸ φαιδρότερον μέρος τῆς γῆς. Ἦτο ἡ ἐποχὴ, καθ' ἣν τὸ εὐγενέστερον σκῆπτρον τῆς Εὐρώπης ἐφαίνετο ἐμπεπιστευμένον εἰς τὰς ὠραιότερας χεῖρας τοῦ κόσμου. αἵτινες, μετὰ τῶν

ἀδρῶν ὤψεων καὶ ὤμων ἐλάμπρυνον ἀπαραμίλλως τὴν Αὐτοκρατορικὴν αὐλήν. Τουτέστιν ἡ πριγκίπισσα Μέντινιχ, ἡ μαρκησία Γκαλιφέ, ἡ κόμησσα Πουρταλές, αἱ φιλομειδεῖς καὶ ζωηραὶ αὐταὶ γυναῖκες, αἱ χαιρετίσασαι διὰ τῶν μειδιαμάτων τῶν τὴν Αὐτοκρατορίαν ἐν τῇ κοιτίδι τῆς, καὶ χύσασαι δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου τῆς. Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐν ᾗ εὐρισκόμεθα ἐγέλων εἰσέτι. Τὸ μέλλον ἐφαίνετο εὐελπίστως ῥοδίζον, οἱ δ' ὀφθαλμοὶ πάντων ἐξήστραπτον ἐξ εὐτυχίας. Ἀλλ' ἐπὶ τὸ προκείμενον. Ἐν τῇ αὐτῇ λοιπὸν τοῦ Ναπολέοντος ὑπῆρχε χαρίεις τις ἀνὴρ, εὐειδὴς νέος, εὐγενής, ὑπερφηάνως εὐθυτενής, ὁ δούξ Λουσεναί, ὃν ἐλάτρευον κυριολεκτικῶς ἕνεκα τῶν εὐθύμων καὶ λεπτῶν τρόπων του. Ἀλλὰ μετὰ τῶν προτερημάτων τούτων, ὁ Λουσεναὶ εἶχε καὶ ἐν ἐλάττωμα, ἦτο φοβερός κομπορήμων. Πάντα ἐγνώριζε, πάντα εἶδε, πάντα ἔπραξε, τοῦθ' ὅπερ δὲν ἀπεῖχεν, ἄλλως τόσον τῆς ἀληθείας, ὅσον ἡδύνατό τις νὰ ὑποθέσῃ. Δύο ἢ τρεῖς ὅμως παρὰ τὸ σύνηθες παράδοξοι ἱστορίαι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ πιστευθῶσιν, ἀλλ' ἐν ταύταις ἠὲ χαριστοῦντο ἐν τῇ φαιδρᾷ καὶ ὑψηλῇ συναναστροφῇ νὰ ἐφευρίσκωσι τοὺς φανταστικωτέρους συνδυασμούς, μόνον ὅπως ἀκούσῃ τὸν Λουσεναὶ λέγοντα:

— Ἀ! ἀκούσατε, κυρία, εἶδα μεγαλεῖτερα ἀκόμη.

Μετὰ τῶν ἄλλων συνήθων ἀντικειμένων συνομιλίας, ὁ Λουσεναί, ὅστις οὐδόλως ἐξελαμβάνετο ὡς πλούσιος, ἀλλὰ τοῦ ὁποίου τὰ γραμματῖα εἰς διαταγὴν ἐκυκλοφόρουσαν συχνότερον τῶν ταλήρων, προσεποιεῖτο μετὰ κωμικῆς βεβαιότητος, ὅτι ἐκέκτετο δάση πρὸς κυνηγεσίαν καὶ πύργον ἐν Βερλέτταις καὶ σχεδὸν πάντοτε αἱ διηγήσεις ἤρχιζον οὕτω:

— Ὅταν κατῶκουν εἰς τὸν ἐν Βερλέτταις πύργον μου...

Αἱ Βερλέτται λοιπὸν ἐγένοντο γνωσταὶ ἐπὶ τέλους ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀπάσης. Πάντοτε περὶ Βερλεττῶν ὁμίλουν καὶ ὁσάκις ἤθελον ν' ἀρνηθῶσι τὴν ἀλήθειαν πράγματός τινος ἔλεγον θαρρόντως: «— Ναί, εἶναι ἀληθές, ὡς ὁ πύργος τῶν Βερλεττῶν». Ὁ Λουσεναί, φυσικῶς, οὐδὲν ὑπώπτευεν, ἀλλὰ πεπεισμένος ὅτι πάντες ἐπίστευον τὰς πομπώδεις τοῦ ψευδολογίας, ἐμεγέθυσε καθ' ἑκάστην ἔτι τὰς τῆς προτεραιᾶς ἀφηγήσεις καταλαμβανόμενος ἐπὶ τέλους καὶ αὐτὸς τόσον στενῶς εἰς τὴν παγίδα τῆς φαντασίας του, ὥστε μετὰ τῆς φυσικωτέρας πεπειθήσεως περιέγραφε καταλεπτῶς, τοὺς πυργίσκους, τὰς κλίμακας, τὰς μακρὰς αἰθούσας καὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ χαρίεντος τούτου πύργου, ὃν οὐδεὶς ἐγνώριζεν, ἀλλ' ὃν αὐτὸς ἐφαντάζετο ἐκτεινόμενον ἐπὶ τῶν κλιτύων τοῦ λόφου τοῦ ὑπερκειμένου τοῦ χωρίου, καὶ θεωροῦντα τὰ κύματα ἐκπνέοντα εἰς τοὺς πρόποδας του!

Ἡμέραν τινα ἡ πριγκίπισσα Μέντινιχ, συνομιλοῦσα μετὰ τοῦ Αὐτοκράτορος, ἔδειξε τὸν Λουσεναί, δημηγοροῦντα ἐν μέσῳ ὁμίλου, εἰποῦσα αὐτῷ:

— Νὰ τον πάλιν μὲ τὸν πύργον του. Τὸν πιστεύετε ὕμεις Μεγαλειότατε;